

An astronaut in a white spacesuit stands on a reddish, cratered planet. The background is a deep blue space filled with stars and other celestial bodies, including a large grey planet on the right and a blue planet at the bottom.

CESTA

V KRUHU

NÁVRAT

OTA MENCL

● ■ pointa

CESTA V KRUHU

Návrat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ota Mendl
CESTA V KRUHU – Návrat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OTA MENCL

CESTA V KRUHU

NÁVRAT

**POKRAČOVÁNÍ PŘÍBĚHU Z KNIHY
*CESTA V KRUHU – SETKÁNÍ***

2025

● ■ pointa

Text © Ota Mencl

ISBN tištěné verze 978-80-7691-950-1

ISBN e-knihy 978-80-267-5062-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-5076-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5077-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Naše síla je přímo úměrná naší víře v sebe sama.

DEBORA

Katerina opustila pokoj, zatemnila prosklenou stěnu a těžce dosedla do křesla. Po tváři jí stékaly slzy a vůbec jí nepomáhalo zhluboka dýchat, jak vždycky prohlašovala. Teď to nefungovalo. Utřela si slzy a rozhlédla se po místnosti. Pohlédla na Frederiku a Fionu. Stále se držely v objetí a nechtěly si připustit, že Nicol již není. Stejně na tom byl i John, který se musel posadit.

„Johne a Frederiko, vy jste v tuto chvíli její nejbližší příbuzní, tak vám musím něco říct,“ pronesla takovým zvláštním tónem hlasu, že se na ni oba podívali.

„Nicol byla těhotná. Byla v šestém týdnu,“ pokračovala Katerina. Oba i Fiona překvapením ani nehlesly. První se vzpamatovala Fiona:

„Tak to je ta novina, co nám slibovala říct.“

„Velitel to ví?“ otázala se po chvíli třesoucím se hlasem Frederika.

„Ještě ne. To má čas,“ odpověděla Katerina. Zvedla se z křesla, vyndala ze skříňe patřičný lék a vstoupila za ním do pokoje. Lehce se dotkla jeho ramene.

„Proč zrovna ona. Nikomu neublížila, měla celý život před sebou. Tak proč?“ tázal se vyčítavě.

„Kéž bych ti dokázala odpovědět. Na to žádná odpověď neexistuje. Smrt prostě přijde. Vyhrň si rukáv, tohle tě trochu zklidní,“ odpověděla Danielovi.

Ani neprotestoval. Automaticky vyhrnul rukáv a nechal si aplikovat lék.

„Podívej, jak jí to sluší. Jako by jen usnula,“ pokračoval po chvíli ticha.

„Byla neskutečně šťastná. Až jednou přijde má chvílka, hrozně si přeji být šťastná jako ona. Měl by sis trochu odpočinout a jít si lehnout. Nicol už nepomůžeme,“ pokračovala šepem Katerina a lehce položila svou ruku na jeho rameno. Zakýval hlavou, že souhlasí. O chvíli později vstal ze židle, políbil Nicol na čelo a opustil místnost.

Daniel došel do svého pokoje. Postel byla ještě rozestlaná z ranního milování. Posadil se na postel a rozhlížel se po místnosti. Najednou se lehce usmál. To spatřil její spodní prádlo. Vrchní díl byl na křesle, kalhotky ležely na posteli. Zul si boty a lehl si. Léč začal působit. Během krátké chvíle usnul hlubokým spánkem.

Nálada v celé kosmické lodi Osada byla na bodu mrazu. V kosmickém obru, jakým loď byla, nebyl nikdo, koho by se úmrtí Nicol nedotklo. Trocha veselého křiku, který se v objektu objevoval, byla od pobíhajících dětí.

Uběhlo mnoho hodin, než se probudil. Chvilí ještě polehával, pak se svlékl a vydal se do sprchy. Tekoucí voda na jeho těle mu dělala dobře. Zároveň to vyvolalo vzpomínky, kdy se tu sprchovali společně. Se zavřenýma očima poslouchal zvuk tekoucí vody. Ze snění ho probudilo zvučení komunikátoru. Dokončil sprchování, osušil se a vyrazil ke stolku, aby zjistil, kdo s ním chce mluvit. Byl překvapen, kolik lidí mu volalo, zatímco spal. Ted' to byla Carmen, které okamžitě zavolal zpět.

Krátce po rozhovoru se sešli s dalšími důstojníky z jiných útvarů, kteří měli také ztráty, aby doladili detaily smutečního obřadu. Při této příležitosti jim sdělil informaci, kterou získal od Nicol. Byla to pro ně neuvěřitelná zpráva, která jim udělala velikou radost.

Do baru vstoupil John se svou rodinou a zamířil si to k oblíbenému stolu. Než se nadáli, rozběhla se jejich dcera Terežka směrem k Danielovi. Doběhla až k němu a skočila mu do řeči:

„Ahoj, strejdo.“

Daniel se otočil za hlasem a spatřil Terežku. Pohladil ji po vlasech a rozhlédl se, kde jsou její rodiče. Našel je na obvyklém místě, kam si sedávají celá léta, co se vydali na tuhle cestu.

„Proč už sem teta Nicol nechodí?“ otázala se a pohlédla na něj svýma dětskýma očima. Byl na zlomek vteřiny zaskočen. Jako by ho bodla jehlou. Zhluboka se nadechl, aby mohl pokračovat v rozhovoru:

„Pojď sem,“ zvedl ji, posadil na klín a pokračoval. „Terezko, teta byla hodně nemocná a měla veliké bolesti, tak odešla do nebe.“

„A kdy se vrátí, aby si se mnou zase hrála?“ padla od ní další otázka, která mu působila bolest.

„Už se nikdy nevrátí, Terezko,“ pokračoval ve vysvětlování Daniel a cítil, jak se mu emoce uvnitř těla ženou do očí. Měl co dělat, aby mu nevytryskly slzy.

„Ale to přece nejde,“ zvolala a z očí ji vyhrkly dvě malé slzičky. Prudce se otočila na jeho klíně, sklouzla zpátky na zem a s pláčem se rozběhla k rodičům.

„Tak to by bylo,“ poznamenal a zhluboka si oddechl.

„Byla to silná káva, ale zvládl jsi to bravurně,“ ozvala se Carmen a kapesníkem si otřela oči.

Poděkoval, rozloučil se s ostatními u stolu a vydal se do své pracovny. Měl štěstí, že na centrálním velínu našel jak Rogerse, tak Roberta. Pozval je k sobě a sdělil jim informaci, kterou obdržel od Nicol. Velitelé ostatních sekcí byli značně překvapeni.

V hangárech proběhla kontrola zařízení na vrácených raketoplánech. Po několika hodinách dorazily k Danielovi výsledky vyšetřování. Informaci od Nicol potvrdily.

Na Osadě probíhaly současně dvě hlavní akce. Nejprve bylo třeba připravit důstojný obřad pro zesnulé a poté vypracovat plán na likvidaci elektromagnetického výboje, aby se mohli dostat na planetu, kde podle dostupných údajů uvízla před mnoha lety americko-kanadská expedice.

Daniel seděl ve své pracovně a znovu studoval poslední záznamy zničených raketoplánů. Náhle ho napadla myšlenka týkající se nebezpečného signálu. Okamžitě vstal z křesla a rychlým krokem vyšel na velín. Rogers a Robert byli jeho návštěvou překvapeni. Došel až k nim a začal jim vysvětlovat svou novou myšlenku. Měli plno informací ze zničených lodí, zároveň i od těch, co vydržely. Vyslechli jeho nápad a celou akci nasimulovali na holografickém zařízení. Na projekci se objevily jednotlivé

raketoplány, spíše jejich kódové označení, včetně jejich pohybu až do kritického okamžiku. Bylo vidět, jak několik označení na jedinou zmizelo. Opakovaně si přehrávali jednotlivé sekvence až do výbuchů obou raketoplánů a byli ohromeni svým zjištěním. Dva raketoplány byly přímo zasaženy, avšak jejich trosky po výbuchu dosáhly takové rychlosti, že se staly smrtícími projektily. Tyto trosky následně zničily další tři raketoplány.

Objevený objekt, který nevysílal své poznávací znaky, zmizel.

„Kam to zmizelo?“ otázal se Daniel a v jeho hlase jakoby Rogers i Robert slyšeli radostný tón. Zařízení, které nemělo označení, nebylo k nalezení.

„Pošlete několik průzkumných modulů, aby to tam zmapovaly. Pokud shoří, budeme vědět, na čem jsme,“ navrhl Daniel.

Oba velitelé souhlasili a odebrali se připravit vyslání tří modulů směrem, kterým letěla i Nicol se svým týmem. Znovu se usadil do křesla a v duchu si přehrával animaci, aby si potvrdil správnost své myšlenky. Bylo to přece jen rychlé rozhodnutí bez hlubší analýzy.

Do jeho pracovny vstoupila Carmen, aby společně probrali smuteční obřad. V hangáru na provizorních katafalcích ležely válcové tubusy. Každý z nich měl namalovanou vlajku země původu konkrétního pilota. Na spodní části byly umístěny malé pohonné jednotky, jejichž úkolem bylo vynést těla do vesmíru.

Přišel čas, kdy se jednotky aktivovaly a tubusy s ostatky opusťily hangár. Vrata se za nimi zavřela. Obřad byl vysílán po celé stanici a v kapli přibýly další fotografie zesnulých.

Daniel se vrátil do svého pokoje, posadil se do křesla a pohlédl na prázdnou postel, kde Nicol spávala. Cítil se tak prázdný a začínal si uvědomovat, že udělal velikou chybu, když souhlasil s podmínkou Nicol. Převlékl se a zamířil zpět na pracoviště. Rogers s Robertem už na něho čekali.

„Máme to spustit?“ zeptal se Robert.

Daniel kývl.

Na horní části Osady se otevřely tři otvory, odkud vzápětí vyletěly tři průzkumné moduly.

„Sledujte teď čas, jak dlouho budou vysílat a kdy skončí. Budu teď u sebe,“ dodal po chvilce ticha a odešel do své pracovny. Ještě nějakou chvíli se mu před očima promítal poslední obraz s Nicol. Pustil si počítač a sledoval data z vypuštěných modulů.

Uběhla hodina a signály stále přicházely. Do jeho pracovny vstoupil Rogers, aby mu oznámil let stále aktivních modulů. S úsměvem kývnul a začal s ním předběžně probírat další kroky pro případ, že nebezpečí již nehrozí.

Jejich rozhovor přerušil John, který přišel tak nadšený, že ani nepozdravil.

„Máme první snímky,“ oznámil oběma mužům. Všichni tři rychle opustili kancelář a přistoupili ke stolu, na němž byl monitor, který zobrazoval data z průzkumných modulů. Na něm byla vidět rovná i zvlněná krajina, hory, klikatící se čáry, které naznačovaly řečiště.

„Dobře. Pozorně sledujte záběry z povrchu planety, jestli něco neobjevíte,“ doplnil ještě pokyny.

Obsluha přikývla.

Byl čas na oblíbenou kávu. Nešlo o to, že by si nemohl kávu udělat ve své kanceláři, ale povídání u kávy mělo prostě jinou atmosféru.

Bar byl z poloviny obsazený, přesto tam vládlo ticho. Procházel mezi stoly, z dálky pozdravil Frederiku s Fionou a zamířil k baru. Objednal kávu a přidal se ke svým kamarádkám.

Malá Terezka seděla na Frederičině klíně a s velkým soustředěním kreslila barevnými pastelkami, zatímco Daniel si povídal s Frederikou a Fionou. Když přišla Katerina, hned se zapojila do rozhovoru. Pak po chvilce ticha oznámila Danielovi, že Nicol byla těhotná. Daniel seděl tiše a na jeho rtech se objevil nepatrný úsměv. Ženy sedící u stolu se s údivem podívaly jedna na druhou.

„Myslel jsem si to. Byla úplně jiná,“ zareagoval a lehce se po-
usmál.

U vchodových dveří se objevil John s papírem v ruce. Krátce
se rozhlédl a rychlým krokem se vydal směrem k velitelskému
stolu. Jeho spěch upoutal pozornost lidí u nejbližších stolů.

„Zdravím vás všechny,“ řekl, když k nim dorazil. Políbil Fre-
deriku, pak dceru Terezku na vlasy a předal Danielovi snímky
z modulů.

„Výborně. Tak jsme je našli,“ konstatoval po prohlédnutí
snímků.

„Pokud to chápu správně, chceš tam zítra letět,“ ozvala se
Katerina. Fiona i Frederika se na něj podívaly a hlasitě se za-
smály.

„Ano, potřebuji se něčím zaměstnat,“ odpověděl.

Katerina souhlasně přikývla. Daniel dopil kávu, rozloučil se
a vrátil se do své pracovny. Zapnul počítač a prohlédl si harmo-
nogram dne, aby zjistil, jak jsou jednotliví vedoucí zaneprázd-
něni.

Bylo pozdní odpoledne, když na rychle svolané poradě byla
naplánována mise na planetku. Daniel se těšil na zítřek, protože
potřeboval vypadnout a vyčistit si hlavu, pokud to bude možné.
V napětí ho udržovala neznámá planetka, která jim způsobila
tolik problémů. Večer brzy usnul.

Probudil se časně ráno, neboť nemohl dospat. Převlékl se
a šel na snídani. Do jídelny začali přicházet další lidé. U stolu
panovalo ticho, které se rozprostíralo i po celé místnosti, jež byla
zahalena jakousi letargií. Všichni mysleli na dnešní výpravu na
planetku.

Průzkumné moduly prošly obranným systémem, avšak bylo
zařízení vydávající pulzní výboje skutečně zničeno? To byla otáz-
ka, která se vkrádala do mnoha myslí. Na základě analýzy dat
mělo být zařízení nefunkční.

„Tak připraven?“ uslyšel Daniel hlas z druhé strany, než

kam se díval. Otočil se a uviděl Pavla s nepatrným úsměvem na tváři.

„Ano, už od včerejšího večera,“ odpověděl vážně.

„Jsem jako na trní, protože nevím, co nás čeká,“ pokračoval Pavel.

„Chápu. Ale na druhou stranu mě uklidňuje, že tři moduly proletěly a ani jeden nebyl zničen,“ odpověděl.

Pavel přikývl a šel zkontrolovat, jak je jeho tým daleko s přípravou dalších raketoplánů, včetně transportních modulů.

Daniel dojedl a spěchal do haly, kde byl zaparkován jeho raketoplán. Usadil se do kokpitu, aktivoval řídicí systém a pomocí vnější kamery prozkoumal hangár. Ostatní piloti byli rovněž připraveni, a tak celá sestava opustila Osadu.

Podíval se na hodinky a usoudil, že kritickou fází mají za sebou. Všem pilotům oznámil tuto skutečnost a dal pokyn k zahájení sestupu na povrch planety.

Údolí, kam směřovali, se nacházelo za vysokými horami. Raketoplány nad nimi prolétly a v ten samý okamžik spatřili mohutné kosmické těleso částečně zabořené do země. Vyčnívající zbytek byl opřený o skalní stěnu.

„Našli jsme je. První linie poletí se mnou dolů, ostatní zkontrolují zbytek údolí a zajistí perimetr,“ udělal Daniel pokyny ostatním.

„Dole na dvou hodinách registruji pohyb,“ ozvala se náhle Fiona. Daniel i Frederika se tam okamžitě podívali. A skutečně, za valem z balvanů něco bylo a pokoušelo se to před blížícími raketoplány schovat.

„Zatím nic jiného nevidím,“ podotkl.

„Ani já ne, a to mám zapnutou termokameru,“ odpověděla Fiona.

„Vybral jsem místo na přistání u té rozbité palisády. Tam zřídíme základnu a vstup za ni bude chráněn proti případnému vetřelci výsadkem, který sem dorazí každou chvíli,“ informoval ostatní členy posádky.

Mezitím přiletěl přepravní modul s dalšími dvaceti vojáky. Celá skupina pak postupně přistávala na prostranství před rozbitými palisádami. Jakmile Daniel přistál na písčném povrchu, zkontroloval na přístrojích hodnoty plynů v ovzduší a následně vydal pokyn k vystoupení. Po opuštění raketoplánů několik členů výpravy kontrolovalo dalekohledy prostor před sebou. Dlouho nebylo nic vidět, až se najednou ozval jeden z vojáků:

„Pane, na desáté hodině mezi kameny je pohyb.“

Všichni tím směrem namířili své dalekohledy. Mezi kameny nepatrně vyčníval kus srsti jakéhosi tvora, který se občas nepatrně pohnul.

„Co to, proboha, může být?“ zeptal se udiveně Daniel.

„Musíme být opatrní. Pokud se jedná o zvíře, může jich tu být více,“ odpověděla Frederika vytahujíc svoji zbraň z pouzdra.

Ostatní již měli své zbraně připraveny v pohotovosti.

Kamenná hradba, vysoká něco přes metr, začínala u zabořeného vesmírného tělesa a končila u pevné palisády. Daniel si to vše uvědomoval a došlo mu, že lidská posádka se musela bránit útokům neznámých vetřelců.

Pomalu se rozhlédl kolem sebe, dokud jeho pohled nespočinul na rozbité části palisády. Zaujala ho neznámá věc ležící pod zbytky stavby a vydal se k ní. Frederika ho pozorně sledovala a šla za ním. Došel k místu, kde pod kládou vyčníval zbytek nějaké končetiny. Nohou se pokusil předmět vysunout. S menším úsilím se mu to podařilo a překvapeně na to hleděl. Frederika sledovala jeho konání a přistoupila k němu.

„Proboha, co to je?“ zeptala se a poklekla, aby si předmět lépe prohlédla.

Daniel přikleknul k Frederice a odpověděl:

„Je to končetina nějakého zvířete.“

Pozorně si ji prohlíželi.

„Co jste našli?“ zeptala se Fiona, která k nim došla a ihned dodala: „Fuj, co to je?“

„Vypadá to na končetinu nějakého obrovského ještěra,“ odpo-

věděl Daniel. Fiona se přiblížila, přiklekla k nim, aby lépe viděla zbytky tvora a pokračovala v rozhovoru:

„To bylo něco horšího než obří ještěr.“

„Nerozumím, o čem to mluvíš?“ zeptal se Daniel.

„Ty kosti,“ pokračovala Fiona a ukázala klackem na skupinu kostí, „jsou jako u lidí, koukněte. Záprstní kosti a články prstů jsou stejné jako naše. Jen my máme prsty zakončené nehty, zatímco oni mají silné drápy.“

„Chceš říct, že tu jsou nějakí mutanti?“ zeptal se Daniel překvapeně a hned pokračoval: „Tato skutečnost nám trochu mění plány. Musíme se rychle sbalit a co nejdříve vypadnout.“

Vrátil se na původní místo a dalekohledem pozoroval kameny, za kterými se někdo skrýval. Pomalu se k nim vydali.

Když ušli asi patnáct metrů, z vraku kosmické lodi vystřelil světle zelený paprsek a trefil se do místa dva metry od nich. Všichni okamžitě lehli na zem a snažili se zjistit, kdo po nich střílí. Písek se rozlétl na všechny strany a po usazení prachu se objevil malý kráter – půl metru hluboký a metr široký.

„Aha, nebude to tak jednoduché. Ještě že neumí mířit,“ řekl Daniel ležící vedle kolegyň.

Zhodnotili svou situaci a rozhodli se zbytek vzdálenosti překonat plazením. Když už měli za sebou třetí metr, kolem nich se znovu rozletěl písek.

„Sakra, vypadá to, že to myslí vážně,“ prohlásil Daniel. Vyčesával si písek z vlasů a po chvilce dodal:

„Jaké máme štěstí, že střelec je nešikovný.“

„Danieli, něco mi tu nehraje,“ řekla Frederika.

„Proč myslíš?“ zeptal se a pozoroval prostor před nimi.

„Mají nás jako na dlani a ani jednou nás nezasáhli? Myslím, že nás nechtějí zabít, jen zastavit,“ pokračovala Frederika.

Po dlouhé minutě ticha jí odpověděl:

„Ted' vstanu, pomalu dojdu k vraku lodi a navážu kontakt.“

„Přeskočilo ti?“

„Co když máš pravdu?“ pokračoval a byl přesvědčený, že pravdu má.

„Na to bych nevsadila ani zlámanou grešli,“ oponovala Frederika.

„A co ty, Fiono, co si myslíš?“ zeptal se a pohlédl na ni.

„Souhlasím s Frederikou, že nás nechtějí zabít, ale vystavovat se takhle a nechat se zastřelit? Pěkná blbost.“

„Dobře, tak to zkusím a uvidíme, jak přesně jsme se trefili,“ řekl a obě ženy nechápavě zakroutily hlavami.

Zůstal stát asi minutu a nic se nedělo. Pak udělal další dva kroky, když se před ním rozlétl písek na všechny strany a některé jeho části mu zasály obličej. Lekl se tak, že se sklonil a v tomto postoji chvíli zůstal.

„To byla ode mě hloupá úvaha,“ řekla překvapeně Frederika, když viděla, co se děje.

„Jen doufám, že ví, co dělá. A všimla sis?“ ukončila Fiona svou poznámku otázkou.

„Čeho?“ zeptala se Frederika a pohlédla na svou kamarádku.

„Výstřel byl jenom jeden,“ pokračovala Fiona.

Daniel se narovnal, mával pažemi a naznačoval, aby se nestřílelo. Pak udělal pár pomalých kroků. Nic se zatím nedělo, a tak pomalým krokem postupoval až k valu z kamenů různých velikostí. Byl hodně zvědavý a rozzlobený na ty osoby, které tu najde. To kvůli nim zemřela Nicol a další piloti.

Mezi kameny již spatřil pohybující se srst. Byl asi sedm metrů od kamenné překážky, když tvor ukázal celou svou hlavu.

To, co spatřil, ho doslova paralyzovalo. Nebyl schopen udělat krok, přestože mu bytost paží naznačovala, aby přistoupil blíž. Mezi navršenými kameny se objevila hlava mladého děvčete, jemuž odhadoval věk na přibližně dvacet let.

Dlouhé, rozčuchané a zaprášené vlasy jí sahaly přes ramena. Také její obličej byl pokrytý prachem a zároveň si všiml, že paže,

kterou mu kynula, byla plná modřin. I přesto, jak vypadala, nemohl si nevšimnout jejích smaragdových očí, které ho přímo očarovaly.

Dívka si ho pečlivě prohlížela, aby mohla posoudit, jaké nebezpečí jí hrozí.

„Pane Bože, musela jsi asi hodně trpět,“ promluvil k ní.

Lekla se a trochu ustoupila za kameny. S pažemi rozpaženými do stran se pomalu blížil k dívce a zastavil se těsně před hromadou kamenů. Dívka, skrytá v podřepu za kameny, svírala v ruce nějaké zařízení, kterým zřejmě ovládala palebné zbraně. Vedle ní leželo další elektronické zařízení, zřejmě také v provozu, jak Daniel zaregistroval. Oba se pozorovali a zkoumali, co ten druhý má na sobě.

Oblečení dívky bylo v takovém stavu, že se o nějakém oblečení vůbec nedalo mluvit. Kdysi dávno to možná bývalo oblečení. Nyní z něj zbylo jen několik cárů, které zakrývaly na dívčině těle pouze to nejnnutnější.

Daniel se rozhodl zahájit konverzaci, ale nedělal si žádnou iluzi. Ukazováčkem pravé ruky se dotkl své hrudi a ukázal paží na druhou stranu kamenného valu. Dívka zaujatě hleděla na jeho počínání, ale nijak nereagovala. Zkusil to ještě dvakrát. Když od dívky nebyla žádná odezva, začal pomalu stoupat po kamelech.

Dívka změnila své místo, aby se v případě napadení mohla dobře bránit. Stále držela svou zbraň, namířenou na toho neznámého, a pravidelně kromě něj sledovala i ostatní piloty a vojáky z výsadku. Konečně se dostal za val.

Teď ji mohl spatřit celou. Její tělo vykazovalo vypracované svalstvo, zároveň ale pokryté modřinami. Daniel pocítil hluboký soucit, který mu stáhl hrdlo.

„Pane Bože, jak se mám na ni zlobit. Vždyť možná ani neví, co se na orbitě planety stalo,“ pomyslel si Daniel.

Sedl si na nejbližší kámen, dotkl se ukazováčkem svého hrudníku a řekl své jméno. Poté ukazováčkem ukázal na ni a zeptal se na její.

Dívka couvla a zamířila na něho zbraň. Přikývl, aby naznačil, že je vše v pořádku. I když byla stále na pozoru, v jejím pohledu se už objevovala radost z přítomnosti bytostí jí podobných.

„Dael,“ zopakovala dívka. Usmál se a ona jeho úsměv napodobila. Poté znovu zopakoval rituál představování. Tentokrát velice opatrně vzal její ruku, přitiskl si ji na hrudník a znova opakoval své jméno. Musel ignorovat její zbraň, která byla nebezpečně blízko jeho srdce. Po chvíli přemístil její ruku na její vlastní hrudník a pokrčil ramený.

„Borach?“ zopakoval po ní. Dívka se tentokrát usmála. Její zuby byly jako perly, nádherně bílé, což kontrastovalo s jejím zaprášeným obličejem. Sebrala kus ulomeného klacku a do písku nakreslila několik znaků.

„Debora?“ přečetl s otázkou. S velikou radostí přikývla, potvrzujíc, že její jméno správně přečetl.

„Tak seznámení máme za sebou,“ jenže si uvědomil, že ji takhle oblečenou nemůže vzít na palubu lodi. Po chvíli přemýšlení našel řešení. Uvolnil popruhy na své kombinéze a rozepnul ji. Musel si však stoupnout, aby si mohl alespoň částečně svléci kombinézu.

Dívka ho pozorně sledovala a na jejích rtech se objevil úsměv z jeho počínání.

„Danieli, co tam sakra děláš?“ zeptala se Frederika přes komunikátor a byl slyšet její smích.

Dívka se ostražitě rozhlédla, když zaslechla neznámý hlas, ale nikoho poblíž neviděla. Její obličej se zamračil a stáhla se od něj do bezpečnější vzdálenosti. Zpozoroval její ústup, poklekl na kolena, posadil se na paty a ukázal jí zařízení. Poté otevřel jeho horní kryt a stiskl tlačítko.

„Frederiko, potřebuji teď,“ abys oslovila tu dívku jejím jménem,“ dokončil větu. Dívka ho ostražitě pozorovala i jeho přístroj.

„Jaká dívka? A to se musíš hned svlékat?“ pokračovala Frederika, zatímco v komunikátoru byl slyšet smích několika lidí.

Frederice pak vysvětlil, co má udělat, aby dívku nevyděsila a přiměl ji přijít k nim.

„Můj Bože, chudáček malý,“ vypravila ze sebe Frederika, když k nim přistoupila a v úžasu si přikryla ústa rukou. Několik dlouhých vteřin jí trvalo, než se vrátila zpět do reality. Frederika jí podala ruku na pozdrav, ale dívka se lehce stáhla a mířila na ni zbraní.

„Nezná to. Musíme na to jít velmi pomalu. Má obrovský strach. Nemáme tušení, čím si asi prošla,“ řekl Daniel a pokračoval ve svlékání svého vrchního oblečení pod kombinézou.

„Co to děláš?“ zeptala se Frederika, když jej viděla pokračovat ve svlékání kombinézy.

„Takhle přece mezi posádku nemůže.“

„Tak se zase obleč. Dám jí svoje. Je delší.“

Frederika se usmála a začala si odepínat kombinézu, podobně jako to před malou chvílí udělal on.

Dívka je bedlivě pozorovala a na její tváři se rozlil široký úsměv. Oba byli tímto spontánním projevem překvapeni a odvětili jí úsměvem.

Dívka nechápala, proč každý, kdo přijde, se začne svlékat. Je to jejich nějaká hra nebo rituál? A aby projevila dobrou vůli, začala si svlékat zbytky svého oblečení.

„Ale to ne. Danieli, otoč se,“ ozvala se Frederika a snažila se jej sama rychle otočit zády k dívce.

„Co se stalo?“ otázal se, hledě na opačnou stranu.

„Začala se svlékat jako my,“ odpověděla Frederika se smíchem.

„Škoda, že jsem tě sem povolal. To bych zvládnul také,“ promluvil a hlasitě se zasmál.

„Ty jeden prasáku,“ dodala Frederika a náramně se bavila.

Najednou tu bylo nádherné prostředí, které dívka dlouho nezažila. Stála před Frederikou úplně nahá a čekala na ni, až bude

také svlečená. Frederika si nemohla nevšimnout vypracovaného těla, zároveň plného šrámů a modřin. Frederika si svlékla horní díl trikotu a pomalu jej podávala dívce. Dívka zmateně hleděla střídavě na Frederiku, pak na oblečení. Nechápala, co s tím má dělat. Frederika ji jemně naznačila, aby si odložila své zbraně a oblékla si onen kus oblečení. Výraz na tváři dívky se stal nejistým. Pochopila, že musí zbraně odložit. Zápasila se svými pocity. Lidé kolem ní byli laskaví a ona cítila v jejich přítomnosti něco, co již roky neznala. Malounko se vzdálila od Frederiky, zbraně si nechala za sebou a nepřestávala oba sledovat, zatímco si prohlížela oblečení oběma rukama. Frederika hleděla na vystrašenou dívku, jak si neví rady s oblečením a naznačila ji rukou, aby se přiblížila.

Dívka se znovu zastavila, s úmyslem vzít si své zbraně.

„Deboro, ne,“ řekla Frederika tiše, zavrtěla hlavou a gesty naznačila, že to není třeba. Dívka si uvědomila, že to bude poprvé, kdy nebude mít svou zbraň u sebe. Cítila se však nádherně, jako nikdy předtím. Její instinkt ji vedl správně. Zanechala své zbraně na místě a přistoupila k Frederice. Frederika si vzala zpátky svůj trikot a naznačila dívce, jak se to obléká. Dívka správně porozuměla tomuto gestu a dovolila Frederice, aby ji do něj oblékla. Ještě jí upravila rukávy, stáhla spodek trikotu, aby schovala její hýždě a dodala:

„Tak už můžeš.“

Daniel se otočil.

„Je krásná. Sluší jí to,“ dodal a na dívku se usmál.

Ta stála nehybně a snažila se pochopit, co se děje. Byli zde cizí lidé, kteří se jí podobali, byli laskaví, obdarovávali ji dary. To množství pozitivních událostí v tak krátkém čase bylo příliš mnoho a ona to nezvládla. Její oči se zalily slzami a propukla v pláč.

„Ach bože, pojd' sem,“ řekla Frederika, přistoupila k dívce a objala ji. Cítila, jak se dívčino tělo chvěje pláčem a snažila se zůstat silná. Ale nešlo to, i ona pustila pár slz lítosti.

„Osm volá jedničku,“ ozvalo se náhle.

„Jednička slyší“

„Na radaru se objevila tři neoznačená tělesa,“ ozval se Den-ny.

„Nejvyšší pohotovost. Všechny stroje do vzduchu, okamžitě,“ zavelel Daniel.

Uchopil dívku za ruku a snažil se dostat oba do bezpečí.

Dívka si všimla, že klid ustoupil chaosu a napětí. Překonali kamenný val a spěchali k místu, kde stál jeho raketoplán. Sledoval, jak ostatní nastupují do svých strojů a postupně opouštějí zem. Daniel s dívkou doběhli k raketoplánu, přístupová rampa se automaticky spustila, jakmile byl komunikátor v dosahu raketoplánu. Dívka neměla čas na prohlížení, bezmezně důvěřovala tomuto cizinci a cítila se bezpečně. V kabině jí ukázal, kam si má sednout, ihned ji připoutal a sám se posadil na své místo. Vzlet byl otázkou několika vteřin, protože stroje byly v pohotovostním režimu.

„Jsou všichni ve vzduchu?“ zeptal se a aktivoval zbraňový systém. Všichni potvrdili své pozice a byli připraveni k boji. Radarový monitor na základě informací nakreslil těleso, které se k nim blížilo. Tělesa byla tři a měla tvar podobný doutníku s průměrem okolo třiceti metrů a délkou přibližně sto metrů.

„Kroa, Kroa,“ zvolala dívka, když na radaru uviděla nakreslený objekt.

„Kroa?“ zeptal se Daniel a podíval se na ni.

„Kroa,“ opakovala a gesty rukou a prstů naznačila tvora s velkými drápy. Okamžitě si uvědomil, že takovou končetinu už viděl. Všechny raketoplány rychle vystoupaly nad úroveň nově příchozích a zůstaly ve vzduchu.

Tři vesmírná tělesa se pomalu pohybovala údolím, jako by něco hledala. Pozorování těchto těles přimělo posádky raketoplánů k úpravě svých pozic. S početní převahou na své straně začali vytvářet plán bojové formace a připravovali se na útok, jakmile se objekty vynoří z ohybu horského údolí.

Když se tři kosmické lodě vynořily ze stínu skal, piloti jim poskytli ještě okamžik klidu, než obloha vzplanula laserovými paprsky.

Obloha se rozzářila explozemi a následnými požáry neidentifikovaných objektů.

„Kroa, ne?“ zeptala se dívka.

„Ne, Kroa není,“ odpověděl s úsměvem a ona mu úsměv opětovala, zatímco pozorně sledovala jeho činnost. Hned dal pokyn zabezpečit okolí kosmické lodi a vzdušný prostor. Poté požádal Deboru, aby šla s ním a ukázal jí směr. Přikývla a jako první se vydala k havarované lodi.

„Nebudeme tu navíc, Danieli?“ zeptala se Frederika, přičemž se zasmála.

„Musíme prozkoumat to místo a odnést všechny dokumenty do Osady, abychom zjistili, co se tu vlastně stalo,“ odpověděl, aniž by pochopil skrytý význam otázky.

Skupina šesti lidí následovala Deboru, která je přivedla ke kosmické lodi, jak Daniel předpokládal, ale místo toho pokračovala dál. Za lodí se nacházela mýtina obklopená vysokými stěnami. U kamenné stěny za lodí stálo asi deset křížů. Některé kříže byly bez jména, na jiných byly připevněné fotografie. Zastavila se u dvou křížů, ukázala na ně, poté si přiložila ruku k hrudi a upřela pohled na Daniela. Souhlasně přikývl. Všichni pochozí, že tu jsou pohřbeni její rodiče. O kus dál byla vidět políčka, kde si pěstovali zeleninu. Debora pak naznačila skupině, aby ji následovali, a vedla je k poškozené kosmické lodi. Otevřela vchod, pomalu a opatrně vstoupili dovnitř. Na chodbě svítila jen některá světla, jiná byla vypnutá nebo porouchaná. I přes slabé osvětlení byl vidět nepořádek, papíry, zbytky jídla a další věci, které se při havárii lodě rozsypaly po celé palubě.

Všichni tři se rozhlíželi s tísnivými pocity. Nakonec dorazili do řídicího střediska. Debora mezitím přistoupila k vestavěným kovovým skříním na zadní straně místnosti. Ostatní se k ní připojili. Debora otevřela jednu a začala hledat. Ve skříní bylo několik

polic plných věcí. Ve spodních policích nenašla to, co hledala. Zvedla hlavu a našla hledané věci. Jak však zvedla ruce vzhůru, vykasal se jí trikot do úrovně boků, takže se objevily její pevné hýždě.

„Máš to i s uměleckým vystoupením,“ zasmála se Fiona a hned se k ní postavila, aby ji zakryla.

„Mně to nevadí,“ odvětil, usmál se a otočil se.

„To věřím,“ pokračovala se smíchem a otočila se k Deboře, aby jí stáhla trikot zpátky.

Debora položila, co měla v rukách a okamžitě si začala trikot upravovat. Následně přistoupila k Danielovi a předala mu dvě knihy. Poděkoval jí, i když si byl vědom, že mu pravděpodobně nerozumí, a začal si prohlížet nalezené předměty. První kniha měla název *Palubní deník* a druhá byla bezejmenná. Oba svazky byly plné poznámek.

Zatímco ostatní členové posádky shromažďovali dokumenty o letu a fungování kosmické lodi, Debora je vedla do dalších částí lodi. Procházeli jídelnu, nakukovali do pokojů. Všude byly stopy zkázy. V další části lodi byly na stěnách a podlaze viditelné zaschlé stopy krve. Skupina tiše následovala Deboru. Nakonec dorazili do strojovny, nebo spíše toho, co z ní zbylo.

Daniel při pohledu na scénu usoudil, že zde muselo dojít k boji. Byli napadeni, nebo došlo ke vzpouře? S netrpělivostí očekával návrat na Osadu, aby si mohl přečíst palubní deník a druhou knihu. Na chodbě se Debora zastavila před jakýmsi výklenkem, sedla si do podřepu a snažila se demontovat kryt elektronického zařízení. Po chvíli se jí ho podařilo otevřít. Kývla na Daniela, aby se podíval dovnitř za odstraněnou desku. Daniel poklekl vedle ní a nahlédl dovnitř. To, co uviděl, ho šokovalo. Nemohl se ani pohnout. Dívka si za krytem mezi ocelovými nosníky vytvořila útočiště. Nacházely se zde zásoby jídla a pití, a vedle provizorního lůžka bylo umístěno několik zbraní.

Když se vzpamatoval z překvapení, obrátil se na Fionu:

„Musíš to vidět. Tohle děvče tu muselo prožít hotové peklo.“
Fiona přikývla, dřepla u otevřeného krytu a několik minut se nepohnula.

„Můj bože, jak dlouho tu takhle přežívá? Chudák děvče,“ řekla, vstala a obejmula Deboru.

„Co se tady asi odehrálo?“ zeptala se s chvějícím hlasem.

„Zjevně došlo k boji. Ted’ musíme zjistit, proč,“ odpověděl a otočil se k ostatním.

„Máme vše, co jsme potřebovali?“

Několik kladných odpovědí potvrdilo, že ano.

Po inspekci kosmického tělesa Daniel zavelel k návratu na Osadu. Dal pokyn svému raketoplánu spustit nástupní rampu. Ještě se ani nedotkla země a Debora po ní rychle vyběhla a posadila se do křesla druhého pilota. Musel se usmát nad její reakcí a touhou rychle opustit toto místo. Zároveň si všiml, jak se drží v jeho těsné blízkosti.

Ostatní též opustili nefunkční a nepotřebný stroj, nastoupili do svých raketoplánů a odletěli směrem k vesmírné lodi Osada.

Na stanici se mluvilo jen o objevené dívce. Jako první přistál Daniel s Deborou. Když oba sestupovali po rampě, pevně se chytla jeho rukávu a ostrážitě sledovala množství lidí, kteří tam stáli. Ohlédl se po ní a ujistil ji, že je vše v pořádku, přesto zůstala opatrná. Na ploše je přivítal Pavel se svým týmem, a ještě plno dalších lidí zvědavých na nalezenou dívku.

„Postarej se, prosím, o můj raketoplán. Já předám Deboru na zdravotní,“ rozdal pokyny a oba směřovali k východu z hangáru.

Pokračoval dál a ani nepostřehl, že Debora nejde s ním, ale uslyšel nezvyklý rámus. Ohlédl se po zdroji tohoto zvuku. Spatřil na zemi ležícího vojáka a nad ním Deboru, jak mu chodidlem stojí na krku. Rychle se k ní vrátil a snažil se zjistit, co se stalo. Jeden z vojáků výsadku neodolal a plácnul Deboru po hýždích. Ta se okamžitě pustila Daniela a s neuvěřitelnou rychlostí se otočila k útočníkovi. Voják tam stál a smál se. V okamžiku

byla u něho, zasadila mu několik rychlých úderů, až padl na zem. Nezastavila se, bosou nohou stoupla na vojákův krk, oběma rukama chytla jednu z jeho paží a nohou zvýšila tlak na jeho hrtan. Tím ho částečně ochromila a začala ho dusit chodidlem.

Daniel okamžitě přistoupil k Deboře, objal ji a odvedl pryč. Pokoušel se jí vysvětlit, že to, co dělá, není správné. Ona ho pozorně poslouchala, přestože mu nerozuměla, ale snažila se mu odpovědět:

„Já muset být pozor, aby zůstat žít.“

Poté vzala jeho ruku a položila si ji na zadek. Mimikou naznačila, že tohle ne. Pochopil příčinu jejího výpadu a usmál se na ni. I v hangáru její počínání vyvolalo veselí. Voják se mezitím zvedl z podlahy a otřesen opustil hangár. Ostatní tiše stáli a v němém úžasu sledovali odcházející Deboru. Dívka pak následovala Daniela. Zpráva o incidentu se rychle rozšířila po celé vesmírné stanici, takže když dorazili na zdravotní, už tam o tom věděli.

„Ahoj, to děvče je docela divoké, co?“ přivítala ho Katerina se smíchem.

„Ne, není. Jen se bránila. Je velmi vystrašená. Proto tě prosím, buď velmi trpělivá, vše jí pomalu vysvětluj,“ odpověděl a posunul Deboru před sebe.

Než se stačil nadechnout, udělala rychlý obrat a znovu se ocitla za ním. Katerina a ostatní personál se rozesmáli. Dívka byla na pozoru a cítila se jako v pasti. Důvěřovala pouze Danielovi a ženě, která jí dala oblečení. Bez svých zbraní se cítila bezbranná. Znovu se k ní otočil a podal jí ruku. Pohlédla na ni, pak se zadívala dlouze do jeho očí. Chvilí trvalo, než si to všechno srovnala, pochopila a podala mu svou ruku. Doprovodil ji až ke Katerině a podal jí její ruku. Katerina pochopila situaci a pomalu zvedla svou a čekala, co udělá Debora. Ta si Katerinu pozorně prohlížela. Debora zhodnotila situaci, a když viděla, jak oba spolu komunikují bez negativních emocí, pomalu jí ruku podala. Doktorka se ukazovákem levé ruky dotkla své hrudi a promluvila na ni:

„Já se jmenuji Katerina. A ty jsi Debora?“

Dívka přikývla. Velmi namáhavě vysvětlovala Deboře, že se musí jít vykoupat a pak projít prohlídkou. Souhlasila jen, když bude Daniel s ní.

„Danieli, takhle to nepůjde, jestli ji mám vyšetřit,“ poznamenala Katerina.

„Já vím. Je k smrti vyděšená a nějaký čas to ještě potrvá. Čím víc ji sleduji, tak si ani nedokážu představit, jaké peklo musela zažít.“

„Já jsem ta poslední, která by jí chtěla ublížit.“

„Já to vím, ale ona ne.“

Katerina stála u psacího stolu a přemítavě hleděla na dívku. Ta se mezitím vrátila zpátky.

„Paní doktorko, můžu něco navrhnout?“ ozval se hlas jedné zdravotní sestry. Katerina po hlase poznala Rachel. Otočila tím směrem hlavu a pohlédla na ni.

„Copak navrhuješ?“ otázala se Katerina.

„Je mi jí strašně líto, když ji vidím, jak je vystrašená. Co zkusit udělat vyšetření na mě, aby to viděla a pak se snad nechá také vyšetřit,“ odpověděla Rachel.

Katerina se na ni dlouze podívala, lehce se usmála:

„To myslíš vážně?“

„Ano,“ odpověděla Rachel.

Katerina vstala, objala Rachel a seznámila ji s Deborou. Dívka se postupně uklidnila a pozorně sledovala doktorku a novou ženu, která si říká Rachel.

„Danieli, vysvětlí ji nějak, že se musí vykoupat a že tam s ní nebudeš moci být,“ pronesla Katerina a neudržela smích. Hlasitě se rozesmála a ostatní se k ní přidaly.

Debora zpozorněla, ale jakmile uviděla Daniela veselého, její obavy se rozplynuly. Ten se posadil do podřepu vedle sedící Debory a snažil se jí vysvětlit, co je to koupání. To naštěstí pochopila velmi brzo. Když jí Daniel vysvětlil, že na ni bude čekat zde v ordinaci, přestalo se jí to líbit.

„To dítě je neuvěřitelné,“ prohlásila Katerina.

Daniel ji ještě několikrát ubezpečil, že s ní půjde Rachel a že je to v pořádku. Obavy z ní nespadly, ale věděla, že Daniel je nablízku. Zakývala hlavou na souhlas.

„No, sláva,“ pronesla Katerina a pak ještě zaúkolovala ostatní sestry, aby jí ve skladu sehnaly nějaké oblečení.

Debora s Rachel se zvedla a odcházela do koupelny. Debora se ve dveřích znovu obrátila k Danielovi. Ujistil ji, že na ni bude trpělivě čekat. Přikývla hlavou, aby naznačila, že rozumí gestům, a po dlouhé době řekla pár slov:

„Debora se vrátí k Danielovi.“

Usmál se na ni a obě ženy pak odešly do vedlejší místnosti.

O hodinu později se z místnosti začaly ozývat hlasy. Rachel se objevila ve dveřích a za ní vstoupila Debora. V místnosti se náhle utišil veškerý hovor. Daniel si byl vědom její krásy už na planetce, i když byla špinavá a zaprášená. Její vlnité a neupravené kaštanové vlasy vypovídaly o něčem jiném, než co viděl na vlastní oči. Nyní před ním stála v uniformě úplně jiná žena. Vlnité kaštanové vlasy jí spadaly pod ramena až na lopatky. Zářící smaragdové oči braly všem dech. Uniforma přesně kopírovala její postavu. Tato velická proměna mladé ženy ho doslova ohromila. Nemohl od ní odvrátit zrak. Debora se při vstupu do místnosti rychle rozhlédla a její pohled se zastavil na něm. Na rtech se jí objevil úsměv radosti, že na ni čekal.

„Ááá... Z káčátka se nám zrodila labuť,“ poznamenala Katerina a pohlédla na Daniela.

„Deboro, pojď se ke mně posadit,“ oslovila dívku Katerina a začala rozbalovat čokoládu. Dívka chvíli váhala, co ta paní provádí, a po krátkém zaváhání tak učinila. Pozorně tu ženu proti sobě sledovala, protože nevěděla, jestli od ní také nepříjde nějaký nečekaný útok jako před chvílí. Katerina ulomila kus čokolády a podala ho dívce. Opatrně si čokoládu převzala a nechápavě si tu věc prohlížela. Ještě větší překvapení pro ni bylo,

že ta věc jí začala špinit prsty. Rozhodla se čokoládu doktorce vrátit.

„To je čokoláda. Dej si ji do pusy,“ řekla Katerina a svůj kousek čokolády si dala do úst. To bylo pro Deboru zase jedno z velikých překvapení. Věc, která ji špiní, se jí. Sledovala doktorku, a pak si vložila kousek čokolády do úst. Její výraz v tváři se rozjasnil, její oči zazářily a na rtech se objevil krásný úsměv.

„Jsem z ní úplně vyčerpaná,“ řekla Katerina a ihned dodala: „Její strach je sice pochopitelný, ale tohle je panický strach. Možná zažila věci, ze kterých se bude muset léčit.“

„Doufám, že to nebude nutné. Zatím na všechny podněty reagovala racionálně,“ odpověděl Daniel, zvedl se a odcházel do své pracovny pro palubní deník zmizelé posádky.

„Doufám, že se mnou také nehodí o zem,“ podotkla s úsměvem Katerina.

„Nesmíš ji plácát po zadku,“ odpověděl a rozesmál se. Ostatní v místnosti se přidali. Ostražitost Debory pomalu mizela, když byla v takové veselé společnosti. Tím, jak začínala důvěřovat lidem, které teď měla kolem sebe, necítila hrůzu ani strach. Bez váhání vstoupila s Katarinou a Rachel do ordinace. Mezitím, co probíhala lékařská prohlídka Debory, odešel Daniel do kanceláře pro deník a druhou knihu ze ztroskotané lodi.

Poté se s ním vrátil do ošetřovny, aby nezklamal Deboru. Posadil se do křesla u počítače a začal deník číst. Několikrát četbu přerušil, položil deník do klína a hluboce se nadechl. Po třetím přerušení se Annie zeptala:

„Co se děje, Danieli, vypadáš rozrušeně.“

Podíval se na ni a pak i na Sašu.

„Nejprve bojovali proti nepřátelům, kteří tam pravidelně přistávali a útočili na ně, a poté proti sobě. Museli zešílet a ten signál, který nás sem přivedl, byl součástí jejich obrany proti vetřelcům,“ odpověděl a dodal: „Ted’ chápu, proč si to děvče našlo takový úkryt. Musela se bránit skoro proti všem.“

Podíval se na stránku, kde skončil, zavřel deník a položil ho

na stůl. V místnosti zavládlo naprosté ticho. Daniel zůstal sedět v ošetřovně se zdravotnickým personálem, který měl službu, a odpovídal na otázky týkající se mise na planetku, na objevené zázemí původní posádky.

Po vyšetření doprovodila Rachel Deboru k Danielovi. Než je stihl přivítat, Debora uchopila Rachelinu pravou ruku a ukázala mu místo vpichu. Poté i ona napřáhla svou ruku k prohlédnutí.

„Jako Rachel,“ řekla.

Usmál se její bezprostředností a dodal:

„To je v pořádku.“

Dívka se začala procházet po místnosti a prohlížela si věci, které tu nacházela. Byla tím tak zaujatá, že na Daniela snad i zapomněla. Ten ji s Rachel od dveří pozoroval a usmíval se.

Byl z ní šťastný, protože už nebyla tak nesmírně vystrašená a začala se sama toulat v cizím prostředí.

„Chtěla bych se zeptat, kde bude ubytována?“ pokračovala Rachel.

Daniel se na chvíli se zamyslel, než odpověděl:

„Bude bydlet v Nikolčině pokoji.“

Jakmile to řekl, všiml si u Rachel výrazu velkého překvapení.

„Copak?“

„Myslela jsem, že pokoj Nicol zůstane prázdný,“ odpověděla Rachel.

„Prázdný pokoj mi Nicol nevrátí, a navíc, kdyby tu byla, určitě by Deboru u sebe ubytovala a pomáhala jí,“ vysvětlil Daniel.

S tím musela Rachel souhlasit.

Debora se mezitím seznamovala s nábytkem, s počítačem a dalšími elektronickými novinkami, které neznala. Nakonec se usadila v jeho křesle a pozorně sledovala, co dělá. Byla klidná, protože na něj viděla a on měl veselou tvář. Podle toho usuzovala, že je vše v pořádku.

Rachel odešla za Carmen, která měla od všech volných pokojů vstupní bezpečnostní kartu. Později předvedla Deboře manipu-

laci s kartou od pokoje, seznámila ji se všemi předměty, které v pokoji našla a ukázala, jak je ovládat. Po necelé hodině se vrátili.

„Deboro, pojd' se mnou. Půjdem se občerstvit,“ ozval se Daniel. Zvedla hlavu a přešla k němu. Cestou si prohlížela další členy posádky a oni zase ji. Vstoupili do baru. Pokračoval v chůzi, ale Debora zůstala stát u dveří. Tohle prostředí se jí nelíbilo, zároveň v ní budilo nedůvěru. Analyzovala své pocity, a proto se zastavila.

„Deboro, pojd',“ ozval se, když ji viděl stát u dveří. Ani se nehnula a obzvláště, když viděla, jak na ni všichni hledí. Vrátil se k ní, vzal ji za ruku a vedl ji k výdeji nápojů. Prošli téměř celou místností. U baru oběma objednal pití a nechal ji ochutnat. Vraceli se zpátky přes místnost k místu, kde se pravidelně scházel s nejbližšími přáteli. Debora, která šla krok před ním, se náhle zastavila a pohlédla k jednomu ze stolů. Měl pocit, jako by slyšel tichouňké zamručení. Otočil se tím směrem a spatřil u jednoho ze stolů sedět muže, který ji plácl po hýždích. I jeho pohled k Deboře byl nevraživý.

„Pojd', jdeme,“ pronesl Daniel a malounko ji popostrčil. Došli pak až ke stolu, kde seděli přátelé.

Všichni měli na Deboru plno otázek, ale jen na některé dokázala odpovědět. I ostatní u sousedních stolů se snažili zapojit se do rozhovoru. Mnoho lidí se ptalo, proč má pokoj po Nicol. Byla bezradná a nevěděla, jak odpovědět. Takovou diskuzi Daniel brzy ukončil. Věděl, že se s tím mnoho pilotů bude těžko smířovat.

Do baru vstoupily Frederika s Terezkou a Fionou. Všechny tři se posadily k Danielovi. Děvčátko zaujala neznámá osoba, kterou na tomto místě dosud nespatrilo, a veškerou svou pozornost soustředilo na ni. I Debora se na holčičku zaměřila. Jejich pohledy se setkaly a jako by jedna druhou zkoumaly, co od té druhé může čekat. Debora se na ni usmála. Terezka rychle sklopila zrak, ale po chvilce jej nenápadně opět zvedla. Frederika vyndala na stůl

několik archů papírů, k tomu přidala pastelky a pobídla Terezku, aby si malovala. Ta se podívala na věci na stole a začala si kreslit. Debora vycítila, že žena, která jí před tím věnovala oblečení a objímala ji, je teď k ní z nějakého důvodu odtažitá.

Uprostřed toho ticha Terezka seskočila ze židle, vzala ze stolu papír, na který po celou dobu něco kreslila a obešla celý stůl.

„Kam jdeš, Terezko?“ otázala se Frederika, když viděla dceru odcházet. Terezka vůbec nereagovala a došla až k Deboře. Zvedla k ní svůj pohled a pak podala namalovaný obrázek. Ta si jej vzala a prohlédla si ho. Vzápětí se jí v koutcích objevily slzy. Daniel znervózněl a vzal si od Debory arch papíru. Na papíru byla namalovaná postava ženy, která byla oblečena jako Debora a na tváři měla úsměv. Obrázek pak koloval kolem stolu.

Debora věřila, že je všechno v pořádku, ale úsměv se jí na tváři neobjevil. Na tomto místě se setkala s něčím, co do té doby neznala. Laskavá a příjemná žena, která jí věnovala oblečení a dodala jistoty, že je v bezpečí, je najednou na ni zlá a Debora vůbec netuší, co udělala špatně, i když Daniel tvrdí, že je to v pořádku. A mluví pravdu? Jak přemýšlela, došlo jí, že je v pasti bez možnosti úniku. Je doopravdy hodný? A co Rachel? Je mezi těmi, kteří jsou jí podobní, ale přesto se zde cítí sama a opuštěná. V hlavě se ji honilo tolik myšlenek, jedna přeskakovala druhou a výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Zatahala jej za rukáv a s úctou se zeptala:

„Smím vrátit domů?“

Daniel na ni překvapeně pohlédl.

„Ale Deboro, tady je tvůj domov,“ odpověděl a vůbec nechápal její rozhodnutí.

„Ne, tady ne domov. Domov tam, kde otec a matka. Tam já vědět, komu věřit. Tady všechno jinak. Ty říkat, že je vše v pořádku a není. Není poznat, kdo dobrý a kdo zlý. Tady hodně špatný domov,“ dokončila větu Debora.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Cesta v kruhu - Návrat***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.